

KURIER WILEŃSKI

WTOREK
7
SIERPANIA
2001 r.

DZIENNIK POLSKI NA LITWIE

Nr 152 (14199)

Cena 1 Lt

Po raz czwarty w Druskiennikach odbył się dzień „Kuriera Wileńskiego”

Znamy, czytamy, podziwiamy

Wujek Maniek też ledwie nadszedł z rozdawaniem autografów

Fot. Marian Paluszkiewicz

Ponad 400 osób przyszło 2 sierpnia do sali sanatorium „Vilnius” na spotkanie z ekipą „Kuriera Wileńskiego” i Kapelą Wujka Mańka. Jeszcze w trakcie przygotowań do koncertu do sali raz po raz zaglądali wczasowicze z tego i innych sanatoriów, by się upewnić, czy na pewno impreza się odbędzie, zamienić parę słów z pracownikami redakcji.

Lecz oto na scenie kapela w składzie:

Marian Wojtkiewicz, Zbigniew Lewicki, Wiktor Dulko i Ryszard Bryzis. Powitanie publiczności piosenką „Wilno, kochane Wilno” od razu rozgrzewa atmosferę na sali. Nie tylko dlatego, że jest tu wiele osób, których rodzice lub dziadkowie pochodzą z ziemi wileńskiej lub w ogóle z kresów. Po prostu tam, gdzie się zgromadzą rodacy znad Wilij i znad Wisły, zawsze jest powód do wzruszeń i szczerych rozmów.

Na plakacie retro poznali siebie

Przed spotkaniem w Druskiennikach wydano plakat, który umownie nazwalibyśmy „retro”. Umieszczono na nim zdjęcia, przechowywane w archiwach redakcyjnych, a wykonane podczas imprez, jakie odbyły się w uzdrowisku w latach poprzednich.

(Dokończenie na str. 7)

Wkłady rublowe obywateli nadal nie będą zwracane

Ściągnąć więcej podatków

W ciągu 7 miesięcy br. budżet państwa nie zebrał 94 milionów litów. Obiektywną przyczyną takiego stanu rzeczy jest wzrost eksportu oraz poprawki do ustawy, na mocy których eksporterzy mają prawo do zwrotu podatku VAT nawet za okres 3 minionych lat.

Wczoraj w telegraficznym skrócie sytuację finansową i gospodarczą kraju na konferencji prasowej przedstawili dwaj nowi ministrowie: minister finansów Dalia Grybauskaitė oraz minister gospodarki Petras Česna.

Najbardziej niepokoi wszystkich sytuacja finansowa, ponieważ premier RL Algirdas Brazauskas podał jedne cyfry, tymczasem opozycja twierdzi, że są wygórowane i kompromitują Litwę w oczach Europy.

A jaka prawda?

Na to pytanie dość wyczerpującej odpowiedzi udzieliła minister Dalia Grybauskaitė. Dług państwowy Litwy sięga 13 mld litów. Są jednak jeszcze inne długi,

tw. cieniowe lub zobowiązaniowe. Do nich wchodzi zwrot oszczędności rublowych, co według wstępnych danych stanowi mniej więcej 2 mld litów, oraz rekompensata za takie nieruchomości, jak ziemia, lasy, domy i inne budynki. Do takich zadłużeń należy także zaliczyć długi w dziedzinie ochrony zdrowia, długi samorządów i in. Ponieważ konserwatyści obiecali obywatelom i zwrot rublowych wkładów, i rekompensatę za nieruchomości – te wydatki, zdaniem minister, należy uważać również jako długi. I dlatego, gdy wszystko się zsumuje – dług Litwy będzie w granicach 19-20 mld. Inna sprawa, że jedno z tych długów są bardziej pilne, inne mniej. A więc de facto mamy 20 mld długów i zadaniem obecnego rządu oraz następnym jest maksymalnie zmniejszać tę cyfrę.

Więcej podatków

Minister finansów Dalia Grybauskaitė tradycyjnie, jak każdy nowy minister, uważa, że „należy zacisnąć pasa”, a więc zno-

wu zaczynać od polityki podatkowej. Najważniejsze, by jak najwięcej ściągnąć podatków. Właśnie dlatego nowa pani minister raczej sceptycznie podchodzi do kwestii zmniejszenia pulapu podatkowego. Nie uważa także za rozsądne aktualnie zwiększać minimum podatkowe do 250 litów. Owszem, są to niezbędne kroki do poczynienia, jednak jeszcze nie w tej chwili. Trzeba to robić ostrożnie i stopniowo. Powolnemu i stopniowemu zmniejszaniu podatków „przyklasnął” także Międzynarodowy Fundusz Walutowy, z którym to przed kilkoma dniami zostało przedłużone memorandum.

Innym sposobem na zdobycie potrzebnych nam finansów jest ograniczenie wydatków „na własnym podwórku” oraz kredyty. Jednak ryzykownym jest po te ostatnie za często sięgać, gdyż, po pierwsze, należy zwracać, po wtóre, kraje mające duże długi nie wzbudzają zaufania swoich wierzycieli. Litwie natomiast potrzebne są pieniądze, i to w pilnym trybie, na reformę emerytalną.

(Dokończenie na str. 3)

Najtańsza plastykowa szalówka

DLUGOŚĆ
DESEK
NA
ŻYCZENIE

Cena: szalówka wewnętrzna - 12,45 Lt za 1 m.kw
szalówka zewnętrzna - 15,49 Lt za 1 m.kw

InterVilža

Zniżka przy zakupie powyżej 45 m. kw
Savanorių pr. 151, Vilnius, tel. (8-22) 32 20 63.
Miasteczko Północne, blok 244,
Vilnius, tel. (8-22) 78 83 58.

W NUMERZE:

Aktualności

3

„Taktyka i priorytety”

Starostwie sejmowych frakcji Związku Ojczyzny-konserwatystów i koalicji socjaldemokratycznej Andrius Kubilius i Juozas Olekas różnie oceniają taktykę integracji z Unią Europejską i NATO oraz priorytety polityki ekonomicznej.

Rozmaitości

4

„Balonem dookoła świata”

Amerykański multimilioner Steve Fossett rozpoczął w niedzielę kolejną próbę samotnego okrążenia Ziemi balonem bez międzylądowania. Podróżnik wystartował z pustyni w zachodniej Australii.

Praworzędność

5

„Cud”

Mieszkaniec Janiszek Marius Mackevičius, który zbieraniem jagód w Szwecji próbował zarobić na życie, omal jego nie postradał, „zawdzięczając” swoim rodakom z Litwy.

Kultura

6

„Sprzedaj, pani, Lewitana”

Dwie sale o niedużej powierzchni, raczej salki, stają się miejscem zarówno stałej wystawy-sprzedaży, częstych wernisarzy, jak też licznych spotkań...

Pierwsze „złoto” dla Polski Ogromna radość

Po zdobyciu złotego medalu mistrzostw świata Szymon Ziółkowski powiedział PAP, że mocno wierzył w zwycięstwo na stadionie w Edmonton, ale bardzo bał się Japończyka Koji Murofushiego.

To piąty złoty medal dla Polski w historii mistrzostw świata. Dotychczas, oprócz Ziółkowskiego, mistrzami świata byli Zdzisław Hoffmann w trójskoku i Edward Sarul w pchnięciu kulą w Helsinkach w 1983 roku, Wanda Panfil w maratonie w Tokio w 1991 roku i Robert Korzeniowski w chodzie na 50 km w Atenach cztery lata temu. Po wspaniałej i emocjonującej walce mistrz olimpijski z Sydney wygrał z Japończykiem Koji Murofushi. Rezultatem 83,38 m rekord kraju poprawił aż o 91 cm. Poprzedni rekord Polski należał do niego od 15 czerwca tego roku. Ziółkowski urodził się 1 lipca 1976 roku w Poznaniu. Jego trenerem jest Czesław Cybulski, który także uczy rzucić młotem czerzeństwo Szymona - 17-letnią siostrę Michalinę oraz 16-letniego brata Pawła.

(Dokończenie na str. 10)

Sentencja

Doniesionym do celu nie wolno twierdzić, że cel ten zdobyli.

M. VON EBNER-ESCHENBACH

Po raz czwarty w Druskiennikach odbył się dzień „Kuriera Wileńskiego”

Znamy, czytamy, podziwiamy

(Dokończenie ze str. 1)

I jakież to było miłe zaskoczenie, gdy niektórzy uczestnicy tego rocznego spotkania, przyglądając się zdjęciom, wołali:

– Ależ, jak Boga kocham, to ja, zobaczcie!

Rzeczywiście, te same twarze, ci sami ludzie. A oznacza to, że Druskienniki mają swych sympatyków w wielu zakątkach Polski, co roku przyjeżdżających tu po zdrowie i wypoczynek.

Jednym z takich wiernych przyjaciół uzdrowiska, który m. in. rozpoznał siebie z wnukiem na zdjęciu z roku 2000, był Eugeniusz Lityński, prezes Koła Sybiraków w Kwidzynie. Rozmawialiśmy z nim właśnie jeszcze przed rozpoczęciem imprezy.

Przyjechał po raz czwarty z grupą czasowiczów z Częstochowy, Tarnowa, Kwidzyna i in. miast.

Pan Lityński jest nadzwyczaj ciekawym rozmówcą, w swym życiorysie miał wiele tragicznych kart. Jako dziecko został z Polesia z rodzicami wywieziony na Syberię.

– W 1944 roku zmarli jedno po drugim w tajdze moi rodzice, nie mogąc znieść nieludzkich warunków życia i katorżniczej pracy. Cudem zostałem przy życiu, ale później, gdy już byłem w Polsce, uczyłem się i pracowałem tak, aby godnie uczcić ich pamięć.

Nasz rozmówca napisał książkę „Ukarani za nie popełnione winy”, poświęconą pamięci Sybiraków, w tym też swoich rodziców.

Gustaw Lutkiewicz ze Złotopolic

Bohaterowie polskich seriali „Klan” i „Złotopolscy” stali się bliskimi znajomymi widzów TV Polonii w wielu krajach. Litwa nie stanowi wyjątku. I oto proszę, aż się oczom nie chciało wierzyć – na naszej redakcyjnej imprezie spotkaliśmy jednego z bohaterów serialu „Złotopolscy”, właściciela sklepiku pana Karabasza, którego rolę kreuje znany aktor Gustaw Lutkiewicz. Odpoczywa razem z żoną, też aktorką, Wiesławą Lutkiewicz.

– Przyjechałem na Litwę po raz pierwszy od czasów, gdy w 1945 ro-

ku jako repatrianci wyjechaliśmy z Wilkomierza do Polski – powiedział pan Gustaw „Kurierowi Wileńskiemu” w krótkiej rozmowie podczas przerwy.

Co prawda, wielbiciele aktora nie dały ani chwili, aby spokojnie porozmawiać, prosząc o autografy. Było to tym bardziej pikantne, że u siebie, w Polsce, nie mają możliwości spotkania zapracowanego aktora, a tu znalazły się razem na czasach, a spotkanie nastąpiło właśnie dzięki imprezie „Kuriera”.

Zdążyliśmy jednak dowiedzieć się, że pan Lutkiewicz urodził się w Kownie. Do 1945 roku mieszkał w Wilkomierzu i do dziś pamięta... język litewski. 75-letni aktor jest zapracowany. Kręcone są kolejne odcinki serialu „Złotopolscy”, o którego aktorach pan Gustaw powiedział, że stali się tak bliscy sobie niczym jedna rodzina. Cieszył się, że udało się na 14 dni przyjechać do Druskiennik, bo przy okazji odwiedzi Wilno i, być może, rodzinne Kowno.

Samodzielnie lub przez biuro turystyczne

Emilia i Alfred Szymański mieszkają w Sochaczewie pod Warszawą. Po raz pierwszy wybrali się do Druskiennik, bo namówili ich do tego znajomi. Przyjechali własnym samochodem i zamieszkali w prywatnej kwaterze, gdzie mają do dyspozycji dwa pokoje z kuchnią. Płacą 30 litów za dobę, natomiast zabiegi wykupują w sanatorium „Vilnius”.

– Mamy zamiar odwiedzić też inne miasta Litwy. Koniecznie Wilno, Troki i, ewentualnie, Kowno. O imprezie dowiedzieliśmy się z dziennika „Kurier Wileński”, którego lektura sprawia nam wielką przyjemność. Nie wiedzieliśmy, że w Wilnie ukazuje się dziennik w języku polskim. Podczas pobytu w Druskiennikach codziennie go kupujemy. Czytamy z zainteresowaniem. Ciekawie jest poznać bliżej realia dzisiejszej Litwy. Gratulujemy wam dobrej gazety. Prosimy o przekazanie słów uznania zespołowi redakcyjnemu...

Natomiast inni nasi rozmówcy – Cherubina i Rafał Dobiegniewscy z Warszawy, których również po-

znaliśmy na sali, przyszli specjalnie na koncert Kapeli Wujka Mańka.

Przyjechali do Druskiennik po raz czwarty, aby odpocząć i zażyć uzdrawiających kąpieli oraz borowin, które, jak powiedzieli, dobrze służą ich zdrowiu. Stale wybierają się za pośrednictwem tego samego biura turystycznego. W roku ubiegłym również wzięli udział w spotkaniu z redakcją „Kuriera Wileńskiego”. Byli wtedy oczarowani wykonaniem dawnych przebojów wileńskich przez kapelę.

Doprawdy świat jest maleńki. Obok pierwszego rzędu ujrzeliśmy Irenę Palewicz z Wilna na wózku inwalidzkim. Towarzyszyła jej jak zawsze dzielna i pogodna mama. Irena, chociaż od dziecka jest inwalidką, ukończyła wyższe studia, filologię rosyjską na wydziale slawistyki Uniwersytetu Wileńskiego. Pobyt w Druskiennikach, to wspaniałe odpoczynek dla córki i mamy, bo przecież w Wilnie mieszkają w bloku na III piętrze i rzadkie są okazje do spacerów.

– Tu, w uzdrowisku, jest tak wspaniałe powietrze – mówi Irena, – że nie chce się wracać do domu. W sanatorium „Surutis”, dokąd otrzymaliśmy bezpłatne skierowanie, mamy dobre warunki i wszystkie zabiegi.

Z własnego podwórka

Ekipie redakcyjnej w wojażu do Druskiennik towarzyszył Jan Sienkiewicz, były poseł na Sejm RL, jeden z założycieli i filarów Związku Polaków i Akcji Wyborczej Polaków na Litwie, współzałożyciel miesięcznika „Magazyn Wileński”. Jest znany i popularny w Polsce. Powitało go gorącymi oklaskami.

Opowiedział zebranych o sprawach i codziennych realiach życia Polaków wileńskich. Następnie zaprezentował swoją nową książkę „Ustawy i postawy”, wydaną w bieżącym roku w Wilnie i składającą się z cyklu artykułów publicystycznych z okresu jego kadencji jako posła na Sejm Litwy. Podczas prezentacji wspominał też o swoich poprzednich książkach, z których największym powodzeniem cieszyła się „Nasza racja stanu”, wydana w 1999 roku.

Wielbiciele proszą Gustawa Lutkiewicza o autograf

Mieczyki dla Zbyszka Lewickiego

Nie będę opisywać naszym czytelnikom koncertu, większość ich bowiem zna kapelę i zdaje sobie sprawę z sukcesu, jaki odnieśli po raz kolejny. Nic więc dziwnego, że pierwsze wiązanki przepięknych rubinowych mieczyków wręczono za urzekającą grę na skrzypcach Zbigniewowi Lewickiemu oraz wujkowi Mańkowi za nostalgiczne piosenki z lat naszej młodości.

Na sali, jak się okazało, było wielu dawnych wilnian, a dzisiaj mieszkańców Izraela. Wystarczy nadmienić, że, na przykład, w sanatorium „Nemunas”, gdzie jest 800 miejsc, w tym miesiącu 600 wykupili obywatele Izraela, w tym wielu byłych mieszkańców Moskwy, Sankt-Petersburga i in.

Na ich życzenie bard kapeli Wiktor Dulko wykonał przy akompaniamencie gitary kilka znanych piosenek Wysockiego oraz starych rosyjskich romansów, a kapela odśpiewała popularną „Tum-bałałajkę”, przy tym wtórowała cała sala. Stowem, zabawa była na „sto dwa” i dobry humor dopisywał wszystkim.

Pożegnania nastał czas

Zakończenie imprezy nastąpiło po godz. 23, bo tak długo widzowie nie chcieli rozstawać się z „Kape-

lą”. Faktycznie jednak finał nastąpił już w holu, gdzie otoczono wilniuków kołem i rozmawiano, rozmawiano... o życiu, o powodzi w Polsce, o tym, jak można sobie pomóc.

Wielu rodaków zapewniało, że jeszcze przyjadą do Druskiennik. Nie zabrakło jednak krytycznych uwag co do obsługi, wygórowanych cen za niektóre zabiegi, brak informacji w języku polskim, wielce skomercjalizowanego traktowania kuracjuszy itd., o czym redakcja koniecznie poinformuje kierownictwo tego i innych sanatoriów.

Niejednokrotnie wspomniانو też o tym, że dobrze byłoby, gdyby w miejscu, gdzie stał poprzednio dom, w którym mieszkał podczas wypoczynku w Druskiennikach Józef Piłsudski, znalazłaby się tablica pamiątkowa. Warto nadmienić, że kwestię tę poruszyliśmy podczas rozmowy z panią wicemerką Druskiennik Krystyną Miśkinienė. Powiedziała, że radni samorządu już dojrżeli do decyzji o upamiętnieniu Imienia, tak bliskiego wszystkim Polakom. Być może, dojdzie do jej zmaterializowania.

I słusznie. Znana to bowiem prawda, że o pewnych kłopotliwych sprawach nie należy „zapominać”, a tylko konkretnie rozstrzygać. Wtedy przestają być kłopotliwymi.

Jadwiga Podmostko
Fot. Marian Paluszkiwicz

Siostry Sinkiewiczówny z Druskiennik znają język polski i sprzedają „KW”

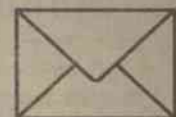

Sala oklaskiwała „Kapelę”

Podziel się tym, co Cię boli

Środa - czwartek,
godz. 10.00 - 12.00
60 - 84 - 47

Do i od redakcji

Punkt widzenia

Gdzie jest prawa, gdzie jest lewa?

Obserwując ostatnie wydarzenia na litewskiej scenie politycznej mimowolnie zadaję sobie powyższe pytanie.

Jeżeli sądzić według utartych zasad, obecnie u władzy jest skonsolidowana lewica, której przeciwstawia się rozproszkowna prawica. Ale przy bliższym podejściu zaczynają się wątpliwości. Sądząc z mass mediów, socjaldemokracji i socjalliberalowie popierają rodzimy kapitał, natomiast liberalowie i konserwatyści – obcy, jakoby zachodni czy euroatlantycki kapitał. A jakie słownictwo przy tym jest używane! Oligarchowie, rekiny businessu, grupy nacisku i interesów, lobbyści w znaczeniu ujemnym itp. itd. Celuje w tym p. Valatka z „Lietuvos rytas” i jego usłużni pismacy.

Zdawałoby się, że oni i im podobni to najczystszej wody komuniści, walczący o dobro ludzi pracy przeciwko wyzyskiwaczom i ciemiężcom. Ależ panowie! Przecież to wy stworzyliście dzisiejszy system polityczno-społeczny, oparty na własności prywatnej i konkurencyjnej, więc o co chodzi? Wszystko to są prawomocne organizacje, działające zgodnie z Konstytucją i ustawami. Pozostaje tylko jedno: ogłosić nacjonalizację całej gospodarki, skonfiskować nieprawnie nabyte „sprywatyzowane” dobra materialne (w tym i „Lietuvos rytas”, przywracając mu dawną nazwę „Komsajunimo tiesa”) i wszystko będzie

w porządku – jeszcze przed 80 laty głosił to (i uczynił) niejaki Lenin-Uljanow z wiadomym skutkiem. Bolszewicka rewolucja – to chyba jedyny ratunek dla nieszczęsnej postkomunistycznej Litwy Brazauskasa. Pomieszenie pojęć najbardziej jest widoczne na przykładzie Możejkiej Rafinerii. Sławetny układ „Williams” – „Jukos” – to ostateczna utrata dla Litwy swojej własności. Dodatkowa emisja akcji dla „Jukos” zmienia stosunek władania akcjami, w wyniku skarb państwa nie tylko nie uzyskuje ani centa, ale też traci kontrolny pakiet (zamiast 59 proc. obecnie będzie miał 47) na rzecz amerykańsko-rosyjskiego konsorcjum, w którym „Jukos” jako władający surowcem będzie miał faktyczną władzę. Do tego skarb państwa ma zagwarantować pożyczkę „Jukos” „Williamsowi”. Dlaczego? Jest to przykład oszustwa, które dawno już stosują naftowi magnaci. Czy nie lepiej by było w drodze konkursu sprzedać akcje skarbu państwa? Zarówno „LUKoil”, jak „TNK” i „Jukos” – to międzynarodowe monopole z tym samym amerykańskim kapitałem i nic do tego nie ma NATO. Chyba że armaty – „ultima ratio regnum” (ostatni argument królów), ale nie życzę tego nikomu, a najbardziej młokosom, którzy wojnę widzieli tylko na ekranie, a nie w rzeczywistości.

Z poważaniem
Jerzy Choroszewski

Krzyżówka z „Kuriera” zdejmuję stres

Kto dziś chodzi do kina

Dziękuję „Kurierowi” za kilka chwil radości, które mięwam, rozwiązując krzyżówki zamieszczone w dzienniku. Krzyżówki – to moje hobby. Gdy mąż mój widzi, że jestem zdenerwowana, cichutko podsuwa mi krzyżówkę i... cały stres mija. Zwłaszcza, gdy udaje się ją rozwiązać.

Ostatnio wygraliśmy od „Kuriera” zaproszenie na dwie osoby do kina „Lietuva”. Urządziliśmy więc z mężem małe święto. Spacerkiem przeszliśmy ulicami Wilna, za-

fundowaliśmy sobie lody. Oglądaliśmy film produkcji USA „Misja”. Co prawda, wcale nie ten, który był zapowiedziany w anonsie. Mimo że był nie w naszym stylu, zbyt głośno i zbyt dużo scen krwawych, przy których zamykałam oczy, to jednak po wyjściu z kina żartowaliśmy, że „Kurier” wyciągnął nas z domu, pozwolił zobaczyć, kto dziś chodzi do kina. Sprawił, że potrafiłmy uciec choć na kilka godzin od szarej codzienności.

Paulina Mielko
Wilno

Czekamy na artykuły skierowane do nas

List do Pana Jana

Pozwolę sobie napisać list do Pana Jana Sienkiewicza przez nasz dziennik. Nie wyobraża Pan sobie, jak się ucieszyłam, gdy ujrzałam Pana zdjęcie w „Kurierze” i napisany przez Pana artykuł.

Dawno się zbierałam napisać do Pana z prośbą, by wrócił Pan na łamy „Kuriera” i nadal pracował na rzecz polskości na Litwie. Artykuły Pana były i są zawsze ciekawe, a nam ich bardzo brakuje. Proszę

wybaczyc tym, którzy zawinili w tym, że musiał Pan odejść z aktywnego życia społecznego na rzecz krzewienia polskości.

Życzę Panu opieki boskiej w pisaniu artykułów dla nas, Polaków, mieszkających na Litwie. Zawsze czekamy na nie. Osobiście codziennie czytam „Kurier”, kupuję go za ostanie grosze.

Maria S.
(nazwisko znane redakcji)

Podziękowanie dla węgorzewian

Pięknie śpiewali...

Zespół wokalistów z Węgorzewa (Polska) odwiedził nasz rejon wileński niosąc nam dźwięki polskiej pieśni.

Przewodniczyli w tym zespole małżonkowie Teresa i Ryszard Zabłotni wspierani przez znajomych. Społeczność tutejsze szacun-

kiem i miłością oklaskiwało ich występy.

Serca Polaków przepełnione są wdzięcznością dla swych współpracowników za ich odwiedziny, serdeczność i te piękne polskie pieśni. Oby to się dalej powtarzało!

Iks Ade

Witaj, Jastrzębia Góra

W konkursach zdobyliśmy nagrody

Cóż to za kolonia bez rodzinnego wspólnego zdjęcia

Fot. archiwum

Miasteczko nad Zatoką Gdańską serdecznie powitało dzieci z Wilna przybyłych do ośrodka kolonijnego „Janina”. Zaraz po przybyciu gości czekała ich pyszna kolacja, a po niej pierwszy nocleg. Kolonie trwały dwa tygodnie. Razem z nami odpoczywały też dzieci z Izraela, Kanady, Polski.

Uczestnicy kolonii szybko się poznali i zaprzyjaźnili. Program polonijny obfitował w wycieczki po Mierzei Helskiej. Zwiedziliśmy Puck, Władysławowo, Hel. Pływaliśmy statkiem po Zatoce Gdańskiej, podziwiając piękne krajobrazy. Dzieci z Wileńszczyzny uczestniczyły we wszystkich konkursach i zdobyły wiele nagród.

Krystyna Cynkiewicz ze szkoły

w Czarnym Borze oraz Ewa Grzybowska ze szkoły im. Syrokomli zdobyły pierwsze miejsce w konkursie „Zostań gwiazdą”. Nagrody zdobyli Ewelina Dzikiewicz z Gimnazjum im. A. Mickiewicza oraz Tomasz Raczewski z Bujwidz. Darek Jankowski oraz Ewa Grzybowska z „Syrokomłówek” otrzymali wyróżnienia w konkursie rysunkowym. Ania Wąsowicz z Gimnazjum im. Mickiewicza zadziwiła wszystkich pomysłowo wykonanym i zaprezentowanym strojem podczas konkursu mody.

Najweselszym i najaktywniejszym chłopcem okazał się Artur Dulko z „Syrokomłówek”. Kierownictwo kolonii i opiekunowie grup otoczyli dzieci troskliwą opieką, za-

wsze służyli pomocą i radą. Uczestnicy kolonii mieli świetne wyżywienie, opiekę lekarską. Czas spędzili wesoło i ciekawie, poznali piękny zakątek Polski, użyli słońca i kąpieli wodnych.

Dwa tygodnie upłynęły szybko, ale wrażenia oraz wspomnienia tak udanych wakacji na długo pozostaną w sercach naszych dzieci.

W imieniu własnym oraz wszystkich polonistów serdecznie dziękujemy Stowarzyszeniu „Wspólnota Polska”, Ministerstwu Edukacji Narodowej, Macierzy Szkolnej na Litwie oraz kierownictwu kolonii: Annie Gronkowskiej, Markowi Skórzewskiemu i całemu zespołowi.

Opiekunowie grup

Kolonie polonijne w Kętrzynie

Nie tylko edukacja

„Gra - konkurs w kolorach” rozbawiła wszystkich

Fot. archiwum

67 dzieci z okolic Wilna wraz z trzema opiekunkami miała możliwość wypoczynku na koloniach polonijnych w Kętrzynie.

Doświadczona kadra wychowawców z Polski z łatwością nawiązała kontakt z naszymi dziećmi, które chętnie uczęszczały na prowadzone bardzo fachowo lekcje języka polskiego. Poprzez zajęcia, prowadzone w formie gier, zabaw i konkursów dzieci kształciły swój język ojczysty. Poza tym miały możliwość uczęszczania na basen, organizatorzy zadbali także o lekcje

pływania. Mieliśmy zapewnioną też dobrą opiekę lekarską, stale czuwała nad nami pielęgniarka i lekarz.

Na koloniach nie zabrakło również różnych wieczorków – zorganizowano wieczór poezji, tańca, piosenki polskiej.

Dodatkową atrakcją stanowiły zajęcia sportowe: piłka nożna, siatkówka, koszykówka i tenis. Pobyt na koloniach dodatkowo umiliły „Dni Kętrzyna” oraz „Lato z radiem”, za występ w którym została wyróżniona dziewczynka z Litwy.

Niewątpliwie, najwięcej wrażeń

pozostawiły po sobie wycieczki po Kętrzynie. Poza Kętrzynem zwiedziliśmy także Świętą Lipkę, Mikołajki, mieliśmy całodniową wycieczkę do Trójmiasta – obejrzelśmy starówkę gdańską, moło w Sopocie, Oceanarium w Gdyni.

Korzystając z okazji chcielibyśmy serdecznie podziękować organizatorom za wspaniałe kolonie.

Janina Kowalewska
nauczycielka Rudomińskiej
Szkoły średniej
w rejonie wileńskim

